

ZALECENIA

RADA

ZALECENIE RADY

z dnia 6 grudnia 2007 r.

w sprawie Podręcznika współpracy podczas ważnych imprez międzynarodowych przeznaczonych dla policji i organów bezpieczeństwa

(2007/C 314/02)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Podręcznik ochrony imprez międzynarodowych, takich jak posiedzenia Rady Europejskiej, przeznaczony dla organów i służb policyjnych oraz Podręcznik współpracy państw członkowskich w celu uniknięcia aktów terrorystycznych podczas igrzysk olimpijskich i innych wydarzeń sportowych o zbliżonej randze,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem Unii Europejskiej jest między innymi zapewnienie obywatelom wysokiego poziomu bezpieczeństwa w przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości przez propagowanie wspólnego działania państw członkowskich w dziedzinie współpracy policyjnej.
- (2) W państwach członkowskich często odbywają się ważne imprezy międzynarodowe.
- (3) Organy ochrony porządku publicznego w danym państwie członkowskim, czuwające nad ważną imprezą międzynarodową, muszą ją zabezpieczyć zarówno pod względem porządku publicznego, jak i walki z terroryzmem. Zależnie od charakteru imprezy (wydarzenie polityczne, sportowe, publiczne, kulturalne lub inne) jeden z tych aspektów może nabrać dominującego znaczenia i znaleźć się w gestii innych organów, należy jednak zawsze uwzględnić oba z nich.
- (4) Ważne jest, aby właściwe organy miały do dyspozycji praktyczne źródło wskazówek i pomysłów opartych na

doświadczeniach zdobytych wcześniej podczas innych imprez i wypracowanych wówczas dobrych wzorcach.

- (5) Przedmiotowy podręcznik należy odpowiednio weryfikować i aktualizować, zależnie od przyszłych doświadczeń i pojawiających się nowych wzorców postępowania.

NINIEJSZYM ZALECA, ABY PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE:

- (1) Pogłębiły współpracę, zwłaszcza praktyczną współpracę i wymianę informacji między właściwymi organami, tak by zapewnić bezpieczeństwo publiczne podczas ważnych międzynarodowych imprez w państwach członkowskich Unii Europejskiej.
- (2) Dopilnowały w związku z tym, aby załączony podręcznik współpracy podczas ważnych imprez międzynarodowych przeznaczony dla policji i organów bezpieczeństwa został udostępniony odpowiednim właściwym organom.

Sporządzono w Brukseli dnia 6 grudnia 2007 r.

W imieniu Rady
Alberto COSTA
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

W SPRAWIE PODRĘCZNIKA WSPÓŁPRACY PODCZAS WAŻNYCH IMPREZ MIĘDZYNARODOWYCH PRZEZNACZONEGO DLA POLICJI I ORGANÓW BEZPIECZENSTWA

- I. WPROWADZENIE
 - I.1 **Cel**
 - I.2 **Podstawowe zasady**
 - II. ZAPLECZE INFORMACYJNE
 - II.1 **Punkty kontaktowe**
 - II.1.1 Stałe punkty kontaktowe
 - II.1.2 Punkty kontaktowe do spraw danej imprezy
 - II.2 **Wymiana informacji**
 - II.3 **Ocena zagrożenia i analiza ryzyka**
 - III. NADZÓR NAD IMPREZĄ
 - III.1. **Obowiązki zaangażowanych organów i służb w państwie członkowskim będącym organizatorem imprezy**
 - III.2. **Utrzymanie porządku publicznego i bezpieczeństwa**
 - III.2.1 Porządek publiczny i bezpieczeństwo
 - III.2.2 Zwalczanie przestępczości
 - III.2.3 Zagrożenie terrorystyczne
 - III.3. **Współpraca operacyjna z innymi państwami członkowskimi**
 - III 3.1 Współpraca transgraniczna
 - III.3.2 Wsparcie operacyjne
 - III.3.3 Oficerowie łącznikowi
 - III.3.4 Obserwatorzy
 - III.3.5 Ustalenia finansowe i sprzęt
 - III.3.6 Plan łączności
 - III.4. **Strategia medialna**
 - III.5 **Instruktaż, szkolenia i ćwiczenia**
 - IV. OCENA
 - IV.1. **Ocena imprezy**
 - IV.2. **Ocena strategiczna**
- ZAŁĄCZNIK A Standardowy wniosek o wyznaczenie oficerów łącznikowych lub oficerów do innych rodzajów wsparcia operacyjnego
- ZAŁĄCZNIK B Analiza ryzyka dotycząca ewentualnych demonstrantów i innych grup
- ZAŁĄCZNIK C Standardowy formularz wymiany informacji o osobach stanowiących zagrożenie terrorystyczne
- ZAŁĄCZNIK D Standardowy formularz wymiany informacji o grupach stanowiących zagrożenie terrorystyczne
- ZAŁĄCZNIK E Dokumenty źródłowe
- ZAŁĄCZNIK F Stałe punkty kontaktowe ds. porządku publicznego

I. WPROWADZENIE

I.1 Cel

Niniejszy podręcznik ma być praktycznym źródłem wskazówek i pomysłów dla organów ochrony porządku publicznego w Europie, które zabezpieczają ważne imprezy międzynarodowe (takie jak igrzyska olimpijskie lub inne imprezy sportowe dużej rangi ⁽¹⁾), duże imprezy publiczne lub posiedzenia polityczne na wysokim szczeblu, np. szczyt G8). W związku z tym zasady w nim przedstawione należy stosować jedynie wtedy, gdy jest to celowe i pożyteczne oraz w pełni zgodne z przepisami krajowymi. Nie powinny one też powodować uszczerbku dla żadnych uzgodnień zawartych w umowach dwustronnych lub w protokołach ustaleń.

Niniejszy podręcznik jest dokumentem podlegającym zmianom: należy go modyfikować i dostosowywać zależnie od przyszłych doświadczeń i pojawiających się nowych wzorców postępowania (zob. pkt IV.2 „Ocena strategiczna”).

Do obecnej wersji podręcznika włączono Podręcznik ochrony imprez międzynarodowych, takich jak posiedzenia Rady Europejskiej, przeznaczony dla organów i służb policyjnych oraz Podręcznik współpracy państw członkowskich w celu uniknięcia aktów terrorystycznych podczas igrzysk olimpijskich i innych wydarzeń sportowych o zbliżonej randze. Organy ochrony porządku publicznego czuwające nad ważną imprezą międzynarodową muszą ją zabezpieczyć zarówno pod względem porządku publicznego, jak i walki z terroryzmem. Zależnie od charakteru imprezy (wydarzenie polityczne, sportowe, publiczne, kulturalne lub inne) jeden z tych aspektów może nabrać dominującego znaczenia i znaleźć się w gestii innych organów, należy jednak zawsze uwzględnić oba z nich.

I.2 Podstawowe zasady

Strzegąc prawa i porządku publicznego, należy kierować się zasadą legalności, proporcjonalności i umiaru oraz ograniczać ingerencje do niezbędnego minimum. W miarę możliwości policja powinna przyjmować postawę polegającą na łagodzeniu sytuacji dzięki dialogowi, negocjowaniu sposobu korzystania z przestrzeni publicznej i podejściu partnerskiemu.

Organy ochrony porządku publicznego w państwach członkowskich zabezpieczające ważne imprezy międzynarodowe, zwłaszcza wydarzenia polityczne, muszą dążyć do tego, by w pełni były przestrzegane prawa człowieka, zwłaszcza prawo do wolności wypowiedzi oraz pokojowego gromadzenia się, zgodnie z Europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Należy maksymalnie zapobiegać ingerencjom ze strony osób lub grup, których cele lub działania wiążą się z przemocą lub mają znamiona przestępstwa.

Chociaż obowiązek zabezpieczenia danej imprezy spoczywa głównie na państwie będącym jej gospodarzem, to — z uwagi na jej międzynarodowy charakter — wszystkie pozostałe państwa członkowskie oraz właściwe organy Unii Europejskiej (UE) są zobowiązane do udzielenia pomocy i wsparcia w zapewnianiu bezpieczeństwa.

II. ZAPLECZE INFORMACYJNE

II.1 Punkty kontaktowe

II.1.1 Stałe punkty kontaktowe

Zgodnie ze wspólnym działaniem Rady 97/339/WSiSW z dnia 26 maja 1997 r. dotyczące współpracy w zakresie porządku publicznego i bezpieczeństwa ⁽²⁾ każde państwo członkowskie musi ustanowić przynajmniej jeden stały punkt kontaktowy.

Dane kontaktowe oraz inne stosowne informacje o takich punktach należy dostarczyć Sekretariatowi Generalnemu Rady (adres poczty elektronicznej w załączniku F), który przekaże je państwom członkowskim. Tą samą drogą należy przekazywać informacje o wszelkich istotnych zmianach dotyczących stałych punktów kontaktowych w danym państwie członkowskim.

Każdy stały punkt kontaktowy powinien spełniać następujące wymogi:

- całodobowa dyspozycyjność (w niezbędnym zakresie: przed imprezą, podczas jej trwania i po jej zakończeniu),
- personel, który poza językiem ojczystym włada w wystarczającym stopniu przynajmniej jeszcze jednym językiem instytucji UE,
- stale sprawne linie zaplecza łącznościowo-informacyjnego, w tym telefon, faks, poczta elektroniczna — w stosownych przypadkach zabezpieczona przez kodowanie — oraz łącze internetowe,
- dostateczne możliwości dokonywania tłumaczeń na potrzeby wymiany informacji.

⁽¹⁾ Zalecenia co do międzynarodowej współpracy policyjnej w związku z międzynarodowymi meczami piłki nożnej zostały przedstawione w oddzielnym podręczniku: patrz rezolucja Rady w sprawie zaktualizowanego podręcznika zaleceń w zakresie międzynarodowej współpracy policyjnej oraz w zakresie działań prewencyjnych i kontrolnych związanych z aktami przemocy i zakłóceniami porządku podczas międzynarodowych meczów piłki nożnej, które dotyczą co najmniej jednego państwa członkowskiego (Dz.U. C 322 z 29.12.2006, s.1).

⁽²⁾ Dz.U. L 147 z 5.6.1997, s. 1

II.1.2 Punkty kontaktowe do spraw danej imprezy

Przed jakąkolwiek ważną imprezą międzynarodową każde państwo członkowskie powinno wyznaczyć co najmniej jeden specjalny punkt kontaktowy, który będzie tę imprezę obsługiwał. Zależnie od krajowych przepisów lub struktur funkcje takiego punktu może pełnić stały punkt kontaktowy. Każdy punkt kontaktowy do spraw danej imprezy powinien spełniać wymienione wcześniej wymogi.

Państwo członkowskie będące organizatorem imprezy przekazuje dane tych specjalnych punktów stałym punktom kontaktowym pozostałych państw członkowskich (zob. załącznik F). Następnie każde państwo członkowskie przekazuje państwu członkowskiemu będącemu organizatorem imprezy informacje o swoich punktach kontaktowych do spraw tej imprezy.

Punkty kontaktowe do spraw danej imprezy mogą mieć za zadanie m.in.:

- gromadzić i analizować informacje krajowe oraz gromadzić i analizować informacje z innych państw członkowskich, państw trzecich, właściwych organów UE oraz z innych źródeł,
- kontrolować jakość tych informacji pod względem formy i treści,
- ustanawiać niezawodne i skuteczne kanały łączności z najważniejszymi zaangażowanymi podmiotami w kraju i za granicą — w miarę możliwości zabezpieczone,
- wymieniać informacje za pośrednictwem istniejących bezpiecznych kanałów łączności,
- wymieniać informacje we współpracy z innymi państwami członkowskimi, państwami trzecimi, właściwymi organami UE oraz innymi instytucjami międzynarodowymi,
- w stosownych przypadkach przekazywać przetworzone informacje odpowiednio: służbom bezpieczeństwa, organom policyjnym i innym służbom swojego państwa, analogicznym służbom państwa będącego organizatorem, organom i służbom innych państw członkowskich oraz właściwym organom UE,
- udostępniać państwu będącemu organizatorem imprezy ocenę zagrożenia i analizę ryzyka co do potencjalnych demonstrantów lub innych grup,
- śledzić i oceniać przebieg danej imprezy oraz dalszych działań po jej zakończeniu.

II.2 Wymiana informacji

Państwo członkowskie powinno bezzwłocznie przekazywać informacje — które jego krajowy organ uzna za istotne dla bezpieczeństwa imprezy odbywającej się w innym państwie członkowskim — analogicznemu organowi w tym państwie członkowskim. Przekazując informacje, państwa członkowskie powinny być świadome swoich obowiązków w zakresie zachowania poufności informacji.

Informacje należy wymieniać przy użyciu istniejących kanałów i struktur łączności. Informacje, w tym dane osobowe, należy wymieniać, ściśle przestrzegając przepisów prawa krajowego i międzynarodowego oraz postanowień traktatów, które mają zastosowanie w danym przypadku. ⁽¹⁾

Wymianę informacji powinny ułatwiać punkty kontaktowe w zaangażowanych państwach członkowskich.

Zebrane, a następnie przetworzone informacje należy rozesłać właściwym organom i służbom. Kontakty między służbami bezpieczeństwa, organami i służbami policyjnymi w różnych państwach członkowskich mogą być koordynowane, a także organizowane przez punkty kontaktowe tych państw.

Punkty kontaktowe w państwie członkowskim będącym organizatorem imprezy powinny ułatwiać gromadzenie i analizowanie istotnych informacji dotyczących imprezy oraz ich wymianę z innymi państwami członkowskimi, państwami trzecimi oraz właściwymi organami UE i innych instytucji międzynarodowych. Informacje te mogą obejmować m.in.:

- informacje oraz dane wywiadowcze uzyskane przed imprezą, które mogą wpłynąć na jej przebieg lub na utrzymanie porządku publicznego i bezpieczeństwa w ogóle,
- informacje o osobach związanych z organizacjami terrorystycznymi, działaniami terrorystycznymi lub innego rodzaju poważną działalnością przestępczą, która pośrednio może mieć związek z terroryzmem,

⁽¹⁾ Art. 46 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (konwencji z Schengen) (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19) i art. 26 Konwencji pomiędzy Królestwem Belgii, Republiką Federalną Niemiec, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów i Republiką Austrii, w sprawie intensywniejszej współpracy transgranicznej, szczególnie w walce z terroryzmem, przestępczością transgraniczną i nielegalną migracją (konwencja z Prüm).

- informacje o stopniu zagrożenia dla urzędników państwowych (szefów państw i rządów, parlamentarzystów, innych VIP-ów, itd.), sportowców, zwiedzających/widzów, a także zagrożenia miejsc przeznaczonych na organizację imprezy. Odnośne informacje dotyczące takich osób powinny być dostarczane nie tylko przez państwo członkowskie, które jest gospodarzem imprezy i dlatego w największym stopniu odpowiada za bezpieczeństwo, ale niezależnie od niego także przez wszystkie inne państwa członkowskie,
- inne informacje dotyczące celów i interesów, które państwa członkowskie UE lub państwa trzecie mają w państwie będącym organizatorem imprezy; informacje te mogą służyć ich lepszej ochronie,
- informacje i dane wywiadowcze o potencjalnych demonstrantach lub innych grupach,
- informacje, które uzyskano lub o które wystąpiono podczas imprezy, o osobach podejrzanych o popełnienie przestępstwa, w tym nazwisko, datę urodzenia, miejsce zamieszkania, pochodzenie, okoliczności aresztowania lub dokładny opis popełnionego przestępstwa,
- informacje o obowiązujących przepisach i stosowanej strategii policyjnej w zakresie ochrony porządku publicznego (w innych państwach członkowskich lub państwach trzecich),
- sprawozdania dotyczące incydentów oraz sprawozdania oceniające, a także informacje w nich wykorzystane.

II.3. Ocena zagrożenia i analiza ryzyka

Właściwa i odpowiednio wczesna ocena zagrożenia danej imprezy międzynarodowej (terroryzmem, zakłóceniami porządku publicznego, przestępczością zorganizowaną itd.) ma zasadnicze znaczenie ze względów bezpieczeństwa. Oprócz szczegółowej oceny danego zagrożenia należy sporządzić analizę obejmującą gromadzenie, ocenę i rozpowszechnienie informacji istotnych z punktu widzenia bezpieczeństwa i odnoszących się do konkretnej sytuacji.

Oprócz informacji wywiadowczych, którymi dysponuje państwo członkowskie będące organizatorem imprezy, podstawą analizy będą informacje i oceny dostarczone przez pozostałe państwa członkowskie. Przed daną imprezą międzynarodową każdy punkt kontaktowy powinien jak najwcześniej udostępnić swojemu partnerowi w państwie będącym organizatorem tej imprezy stałą ocenę zagrożenia, tzn. ocenę osób lub grup (takich jak znani wcześniej potencjalni demonstranci lub inne grupy), których przybycie na imprezę jest spodziewane i uznawane za potencjalne zagrożenie porządku publicznego lub bezpieczeństwa. Ocenę taką należy przekazać państwu członkowskiemu będącemu organizatorem imprezy oraz innym państwom, których ocena ta może dotyczyć, tzn. państwom tranzytowym lub sąsiednim.

Analiza ta może mieć taką strukturę, jak przedstawiono w załączniku B, C i D. Jeżeli dane informacje nie są dostępne, należy odpowiednio poinformować o tym państwo będące organizatorem imprezy. Państwa członkowskie powinny tę ocenę jak najszybciej przekazać państwu członkowskiemu będącemu organizatorem imprezy; powinny zastosować w tym celu odpowiednie środki, wykorzystując bezpieczne kanały łączności.

Europol może — zgodnie ze swoim mandatem oraz Konwencją w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencja o Europolu) ⁽¹⁾ — udostępniać istotne informacje i analizy oraz sporządzać ogólne oceny zagrożenia na podstawie informacji od państw członkowskich. Informacje te powinny być dostępne jak najwcześniej. Jeżeli brak jest takich informacji, można poinformować o tym państwo będące organizatorem imprezy.

W wyborze odpowiednich, koniecznych i właściwych środków bezpieczeństwa należy kierować się oceną zagrożenia obejmującą prawdopodobieństwo wystąpienia ewentualnych szkód oraz analizę ryzyka.

Dlatego też najpóźniej w terminie sześciu miesięcy przed daną imprezą państwo odpowiedzialne za jej organizację, wspierane w stosownych przypadkach przez inne państwa członkowskie i właściwe organy UE, powinno sporządzić aktualną ocenę zagrożenia oraz analizę ryzyka. W miarę zbliżania się terminu imprezy informacje te powinny być na bieżąco aktualizowane. Przez trzy miesiące przed imprezą należy taką analizę przekazywać co miesiąc, a w razie konieczności co tydzień. Państwa członkowskie i organy uczestniczące w przygotowaniu tych ocen i analiz powinny je sobie wzajemnie udostępniać.

Podczas imprezy należy codziennie sporządzać sprawozdania sytuacyjne. Sprawozdania te powinny się opierać na informacjach dostarczonych przez państwo będące gospodarzem imprezy, inne państwa członkowskie i właściwe organy UE. Ocena poziomu ryzyka powinna się opierać na jak najbardziej aktualnych informacjach, uzyskanych dzięki spotkaniom z osobami kontaktowymi w policji i osobami kontaktowymi do spraw danej imprezy. Informacje takie powinny być na tyle wyczerpujące, na ile pozwalają na to dostępne źródła.

III. NADZÓR NAD IMPREZĄ

III.1. Obowiązki zaangażowanych organów i służb w państwie członkowskim będącym organizatorem imprezy

Właściwy organ państwa członkowskiego będącego organizatorem imprezy powinien sporządzić ogólny plan operacyjny, który będzie podstawą wszystkich kolejnych planów szczegółowych. Powinien także przygotować zestaw planów obejmujących: aspekt strategiczny (*plan strategiczny*), wszystkie aspekty operacyjne (*plan operacyjny*) oraz faktyczny poziom mobilizacji personelu na miejscu (*plan taktyczny*). Planowanie należy rozpocząć jak najwcześniej.

(¹) Dz.U. C 316 z 27.11.1995, s. 2.

Przed imprezą państwo członkowskie będące jej organizatorem powinno dopilnować, by rola wszystkich zaangażowanych organów i służb została jasno określona i by wszystkie właściwe strony zostały poinformowane o swoich obowiązkach.

Państwo członkowskie będące organizatorem imprezy może opracować ogólny schemat przedstawiający wszystkie działania i najważniejszych uczestników (tzn. schemat uwzględniający organizację wydarzenia, środki bezpieczeństwa, utrzymanie porządku publicznego, służby wymiaru sprawiedliwości, służby higieniczno-sanitarne, służby medyczne, transport publiczny i inne kwestie związane z infrastrukturą). Taki schemat może być pożytecznym narzędziem ilustrującym strukturę planowania oraz gwarantującym uwzględnienie wszystkich procedur.

W związku z daną imprezą można utworzyć grupę koordynacyjną, składającą się z przedstawicieli wszystkich zaangażowanych organów i służb. Powinna ona spotykać się regularnie przed imprezą, podczas jej trwania i po jej zakończeniu, tak by decyzje zapadały w sposób spójny i skoordynowany. Jednym z podstawowych obowiązków tej grupy powinno być zapewnienie skutecznych kanałów łączności pomiędzy wszystkimi organami i służbami.

Odpowiedzialne organy i służby powinny zadbać o niezbędny materiał i sprzęt oraz konieczną kadrę, tak by powierzone im zadania były realizowane sprawnie, prawidłowo i szybko. Bardzo użytecznym narzędziem dla państwa członkowskiego będącego organizatorem imprezy byłaby baza danych o wszystkich dostępnych zasobach oraz odnośnych punktach kontaktowych.

Organy policji państwa członkowskiego będącego organizatorem imprezy powinny dopilnować, by z rzeczywistym organizatorem imprezy zawarto wszystkie niezbędne porozumienia i podjęto wszystkie niezbędne ustalenia co do działań policyjnych. Główną odpowiedzialność za przebieg imprezy ponosi jej organizator, należy zatem odpowiednio do charakteru imprezy sporządzić wykaz wymogów, które będzie on musiał spełnić. Ustalenia te mogą obejmować m.in.:

- wyznaczenie miejsc imprezy, w których nie powinno dojść do żadnych zakłóceń porządku publicznego (obiekty konferencyjne, hotele),
- kontrolę wstępu, ewentualnie ochronę obwodową (*perimeter security*), oraz określenie odpowiedzialności za każde z tych działań,
- środki bezpieczeństwa, które ma zastosować organizator, tj. wewnętrzny nadzór za pomocą kamer wideo,
- pełną i na bieżąco aktualizowaną wymianę informacji o delegatach i innych uczestnikach imprezy (nazwisko, funkcja, długość pobytu, zakwaterowanie, transport itd.),
- ustalenia co do ochrony VIP-ów i bezpieczeństwa hoteli.

III.2. Utrzymanie porządku publicznego i bezpieczeństwa

III.2.1 Porządek publiczny i bezpieczeństwo

Właściwe organy państwa członkowskiego będącego organizatorem imprezy powinny zgodnie z podstawowymi zasadami określonymi w pkt 1.2 określić jasną ogólną strategię dotyczącą sposobu postępowania policji podczas imprez międzynarodowych. Strategia ta może obejmować następujące wytyczne:

- działania policji służą zagwarantowaniu ochrony pokojowym demonstracjom,
- policja powinna dzięki dialogowi i rzetelnemu przygotowaniu utrzymywać inicjatywę oraz ograniczać w ten sposób zamieszki lub poważne zakłócenia porządku publicznego lub im zapobiegać,
- w stosownych przypadkach i zależnie od własnej oceny sytuacji policja powinna zapewniać ochronę w sposób jak najmniej rzucający się w oczy, a równocześnie przejawiać jak największą tolerancję podczas pokojowych zgromadzeń i demonstracji,
- zatrzymań w związku z dochodzeniem w sprawie karnej lub w celu tymczasowego zatrzymania itd. należy dokonywać zgodnie z krajowym ustawodawstwem,
- działania policji powinny zasadniczo koncentrować się na grupach, które planują prowokować zakłócenia porządku publicznego lub przejawiają taki zamiar,
- należy propagować współpracę z innymi państwami członkowskimi, państwami trzecimi, organami UE oraz instytucjami międzynarodowymi w odnośnych dziedzinach takich jak kwestie granic.

Państwo członkowskie, które na swoim terytorium organizuje więcej niż jedną imprezę powinno dopilnować, by strategię w zakresie ochrony porządku publicznego stosowane przez policję podczas różnych imprez była maksymalnie jednolita. W stosownych przypadkach strategię tę można również koordynować z innymi państwami członkowskimi.

Aby zapewnić pokojowy przebieg zgromadzeń i legalnych demonstracji, właściwe organy w państwie członkowskim będącym organizatorem imprezy powinny na wczesnym etapie podjąć dialog z osobami i grupami (w tym z grupami działaczy i demonstrantów), władzami lokalnymi, odpowiednimi służbami odpowiedzialnymi za infrastrukturę, miejscową ludnością i innymi zaangażowanymi stronami. Dialog ten należy prowadzić na zasadzie podziału odpowiedzialności. Należy go rozpocząć na wczesnym etapie przygotowań i stosować go w konkretnych celach przed imprezą, w jej trakcie i po jej zakończeniu.

Ustanowienie konstruktywnych i opartych na wzajemnym szacunku kontaktów pozwoli zapobiec ewentualnym zakłóceniom porządku publicznego, a w razie konfrontacji umożliwi zastosowanie mediacji.

Struktury czy zespoły, dzięki którym prowadzony jest taki dialog, powinny powstać na szczeblu krajowym, a przygotowując się do swoich zadań lub realizując je, powinny one uwzględnić odmienność kulturową w poszczególnych państwach członkowskich⁽¹⁾.

Należy ustanowić kanały łączności między właściwymi organami a różnymi organizacjami, stowarzyszeniami obywatelskimi i przedstawicielami uczestników demonstracji. Organizatorom demonstracji oraz wszystkim zainteresowanym stronom można udzielać informacji o:

- kwestiach praktycznych, tj. zakwaterowaniu i logistyce,
- odnośnych, obowiązujących przepisach o demonstracjach, wolności wypowiedzi, nieposłuszeństwie obywatelskim itp.,
- policyjnej strategii ochrony porządku publicznego w kwestiach, w których policja dysponuje swobodą działania, oraz o zaleceniach co do użycia siły przez policję,
- punktach kontaktowych w strukturach policji i innych odpowiednich organów.

Należy rozpatrzyć możliwość rozpowszechnienia powyższych informacji w różnych językach (np. za pośrednictwem broszur, stron internetowych). Można je przekazywać zagranicznym gościom za pośrednictwem odpowiednich punktów kontaktowych.

III.2.2 Zwalczanie przestępczości

Organy porządku publicznego państw członkowskich powinny — zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz określonymi strategiami — starać się wdrożyć systematyczne procedury dochodzeniowe odnoszące się do przestępstw popełnionych w związku z gwałtownymi demonstracjami lub innymi zakłóceniami porządku publicznego podczas ważnych imprez.

Wszystkie wskazane i udowodnione przestępstwa powinny — z zasady i w pełnej zgodności z prawem krajowym — być ścigane w państwie będącym organizatorem lub przez właściwe organy prawne w innym państwie. Jeśli niemożliwe jest przeprowadzenie w państwie członkowskim będącym organizatorem natychmiastowego działania mającego na celu ochronę porządku publicznego, inne państwa członkowskie powinny dołożyć wszelkich starań, by zidentyfikować i ścigać własnych obywateli zgodnie z krajowym ustawodawstwem, aktualnymi dowodami i okolicznościami poszczególnych spraw.

Państwo członkowskie będące organizatorem imprezy powinno dopilnować, by do dyspozycji była wystarczająca liczba personelu mogącego dokonywać zatrzymań i prowadzić dochodzenia w związku z przestępstwami, a także odpowiednie obiekty dla osób zatrzymanych i oczekujących na proces. Wskazane jest, by zaplanować scenariusz najtrudniejszej sytuacji zakładający wystąpienie większej liczby sprawców przestępstw.

Dlatego organy ochrony porządku publicznego powinny być gotowe na zwiększone obciążenie pracą i być odpowiednio przygotowane do:

- podejmowania szybkich decyzji o tymczasowym zatrzymaniu,
- podejmowania szybkich decyzji o środkach dochodzeniowych wymagających decyzji sądu,
- rozpoznania większej liczby spraw karnych,
- dpowiedzi na wnioski prawne innych państw członkowskich.

III.2.3 Zagrożenie terrorystyczne

Ze względu na ważną rolę, jaką UE i niektóre jej państwa członkowskie odgrywają w polityce międzynarodowej, są one potencjalnymi celami ataków terrorystycznych o podłożu politycznym lub religijnym. Oprócz tego, że podczas ważnych imprez zamachu na UE lub jej państwa członkowskie mogą dokonać terroryści z innych państw, istnieje też niebezpieczeństwo ze strony grup lub organizacji terrorystycznych działających na terenie UE lub jej państw członkowskich.

Celem takich ataków może być sama impreza, VIP-y, politycy UE, delegacje z państw członkowskich lub publiczność uczestnicząca w imprezie. Z punktu widzenia przestępców obecność mediów międzynarodowych ma duże znaczenie, gdyż stanowi dla danej grupy lub organizacji możliwość zaprezentowania swojej ideologii.

Kluczowe znaczenie w zapobieganiu atakom terrorystycznym mają informacje i dane wywiadowcze o grupach i organizacjach terrorystycznych; wspomniane informacje i dane powinny być stale do dyspozycji. Dlatego ważne jest, aby państwo członkowskie będące organizatorem imprezy i jego organy ochrony porządku publicznego uczestniczyły w wymianie informacji i danych wywiadowczych o charakterze ogólnym oraz związanych z daną imprezą. Organy ochrony porządku publicznego powinny zatem określić, które grupy i organizacje terrorystyczne, a nawet pojedyncze osoby mogą odegrać jakąś rolę, oraz powinny przeszukać własne bazy danych pod kątem danej imprezy. Także pozostałe państwa członkowskie powinny niezależnie zgłaszać ważne informacje dotyczące tych grup, organizacji i osób.

Wybór właściwych, koniecznych i odpowiednich środków bezpieczeństwa powinien opierać się na ocenie zagrożenia i analizie ryzyka.

(1) Elementy wymienione na s. 3 konkluzji podgrupy roboczej EUCPN JAI 82 z 27 listopada 2001 r.

III.3. Współpraca operacyjna z innymi państwami członkowskimi

III.3.1 Współpraca transgraniczna

Współpraca transgraniczna będzie konieczna, gdy państwo członkowskie będące organizatorem imprezy oraz państwa zainteresowane wprowadzą w życie wspólne elastyczne zasady kontroli granic, by stosownie do konkretnej sytuacji lub konkretnego zagrożenia zintensyfikować działania policji w regionach przygranicznych. W odpowiednich przypadkach należy prowadzić wspólne lub skoordynowane patrole i kontrole.

Dla państw członkowskich stosujących odpowiednie części prawnego dorobku Schengen pomocne mogą okazać się art. 23–31 kodeksu granicznego Schengen⁽¹⁾ dotyczące tymczasowego przywrócenia kontroli granicznych na granicach wewnętrznych, by nie dopuścić osób lub grup uznanych za potencjalne zagrożenie dla prawa i porządku lub bezpieczeństwa publicznego do miejsc, w których odbywa się impreza.

Należy zatem poczynić niezbędne przygotowania, by móc szybko i skutecznie stosować procedury ewentualnego wydalenia takich osób.

III.3.2 Wsparcie operacyjne

Państwo członkowskie będące organizatorem imprezy może zgodnie z krajowym ustawodawstwem⁽²⁾ zwrócić się do innego państwa członkowskiego o wysłanie funkcjonariuszy policji lub wywiadu do wsparcia operacyjnego konkretnej imprezy. Szczegółowy wniosek o wsparcie operacyjne wraz z jego uzasadnieniem, należy złożyć na jak najwcześniejszym etapie. Służący do tego standardowy formularz jest określony w załączniku A.

Zależnie od rodzaju wsparcia, o które się zwrócono, oddelegowani funkcjonariusze powinni dysponować niezbędną wiedzą i niezbędnym doświadczeniem, przydatnymi podczas wykonywania wyznaczonych zadań.

Wsparcie operacyjne ze strony zagranicznych funkcjonariuszy należy ująć w planach operacyjnych właściwych organów państwa będącego organizatorem imprezy. Zagraniczni funkcjonariusze powinni zatem:

- zostać w jak największym stopniu włączeni w strukturę informacyjną operacji,
- być informowani w jednym ze swoich języków roboczych o planach operacyjnych i odnośnych strategiach, w tym o zaleceniach co do użycia siły itp.,
- mieć możliwość zapoznania się przed imprezą z miejscem, w którym będzie się ona odbywać, oraz z rozmieszczonymi siłami policji itp.,
- uczestniczyć w odpowiednich sesjach informacyjnych (tzn. sesjach odnoszących się do ich zadania — jeżeli odbywają się one w zrozumiałym dla nich języku), oraz
- w odpowiednich przypadkach uczestniczyć w działaniach policji na miejscu.

Za bezpieczeństwo fizyczne zagranicznych funkcjonariuszy odpowiadają właściwe organy państwa będącego organizatorem imprezy. Na zagranicznych funkcjonariuszach spoczywa obowiązek dopilnowania, by ich działania nie powodowały niepotrzebnych konfliktów, niebezpieczeństw lub nieuzasadnionego ryzyka.

Zagraniczni funkcjonariusze oddelegowani na miejsce powinni zawsze kierować się wskazówkami i zasadniczo działać pod nadzorem przedstawicieli właściwych organów państwa przyjmującego; przedstawiciele ci są odpowiednio poinstruowani co do planu operacyjnego i potrafią komunikować się w języku zrozumiałym dla danego zagranicznego funkcjonariusza. Kanały łączności między zagranicznymi funkcjonariuszami, punktami kontaktowymi państwa przyjmującego, kierownictwem zaangażowanych sił policji i innymi ważnymi uczestnikami powinny być wydajne i w pełni sprawne podczas imprezy, a w koniecznym zakresie także przed imprezą i po jej zakończeniu.

III.3.3 Oficerowie łącznikowi⁽³⁾

Na wniosek państwa członkowskiego będącego organizatorem każde państwo członkowskie lub UE/inna właściwa organizacja mogą w odpowiednich przypadkach wyznaczyć oficerów łącznikowych na potrzeby danej imprezy. Wniosek o wyznaczenie oficerów łącznikowych należy złożyć na jak najwcześniejszym etapie i nie później niż sześć tygodni przed imprezą. Potrzebny w tym celu standardowy formularz jest określony w załączniku A.

Zainteresowane państwa członkowskie mogą zwrócić się do państwa członkowskiego będącego organizatorem o wystosowanie zaproszenia do wysłania oficera łącznikowego.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s.1).

⁽²⁾ w tym z art. 26 konwencji z Prüm.

⁽³⁾ Zob. cz. II pkt 1 lit. c) konkluzji przyjętych przez Radę i przedstawicieli rządów państw członkowskich dnia 13 lipca 2001 r. w sprawie bezpieczeństwa podczas posiedzeń Rady Europejskiej i podobnych imprez.

Wymiany oficerów łącznikowych można dokonywać zgodnie z dwustronnymi ustaleniami między państwem członkowskim będącym organizatorem a innymi zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Oficer łącznikowy powinien zostać wyznaczony nie później niż dwa tygodnie przed daną imprezą i wtedy też powinna rozpocząć się współpraca. Państwo będące organizatorem powinno, w bliskiej współpracy z innymi państwami członkowskimi, podjąć decyzję o wyznaczeniu oficerów łącznikowych i o ich zadaniach za pośrednictwem odpowiednich punktów kontaktowych.

Zależnie od swoich umiejętności oficer łącznikowy może zostać przydzielony do któregośkolwiek z punktów kontaktowych w państwie przyjmującym i czuwać tam nad łącznością ze swoim państwem rodzimym, a państwo członkowskie będące organizatorem imprezy powinno zapewnić odpowiednie środki łączności.

Oficerowie łącznikowi powinni pełnić rolę doradczą i wspomagającą. Zagraniczni oficerowie łącznikowi powinni być nieuzbrojeni i nie powinni mieć żadnych oficjalnych uprawnień policyjnych w państwie przyjmującym⁽¹⁾. Zależnie od konkretnego zadania oficerowie łącznikowi powinni mieć odpowiednie doświadczenie w utrzymywaniu porządku publicznego lub w walce z terroryzmem, a w szczególności dysponować:

- dogłębną wiedzą o własnych krajowych służbach i organach,
- doświadczeniem w utrzymywaniu porządku publicznego podczas imprez dużej rangi,
- dostępem do wszelkich użytecznych źródeł informacji w swoim rodzimym państwie, w tym do informacji od policji i z innych odpowiednich źródeł na temat ekstremizmu i odnośnych grup,
- umiejętnością zorganizowania działań wywiadowczych w swoim państwie przed imprezą i podczas niej oraz umiejętnością analizy odpowiednich informacji,
- dobrą znajomością języków roboczych wybranych przez państwo członkowskie będące organizatorem imprezy.

Natychmiast po przyjeździe do państwa będącego organizatorem oficerowie z innych państw członkowskich powinni zgłosić się do wyznaczonego punktu kontaktowego, po to by określić przydzielone im zadania i mandat. Państwo będące organizatorem przeprowadzi proces akredytacji.

III.3.4 Obserwatorzy

Państwa członkowskie mogą za zgodą państwa członkowskiego będącego organizatorem wysłać obserwatorów, po to by nabyli oni doświadczenia w zakresie bezpieczeństwa i utrzymania porządku publicznego na imprezach międzynarodowych, co będzie przydatne podczas imprez organizowanych w przyszłości w rodzimych państwach obserwatorów. W razie potrzeby obserwator może wziąć udział w ocenie przeprowadzanej przez państwo członkowskie organizujące imprezę.

Obserwatorom należy w możliwie największym zakresie umożliwić udział w sesjach poświęconych planowaniu, w odprawach, spotkaniach koordynacyjnych, rozmieszczaniu sił operacyjnych i innych działaniach, tak by ich wizyta przyniosła jak największe korzyści. Obserwatorzy natychmiast po przyjeździe powinni zgłosić się do wyznaczonego punktu kontaktowego. Państwo będące organizatorem przeprowadzi proces akredytacji.

III.3.5 Ustalenia finansowe i sprzęt

Zazwyczaj państwo członkowskie będące organizatorem imprezy powinno pokrywać koszty zakwaterowania i utrzymania zaproszonego zagranicznego funkcjonariusza, który przybył na jego terytorium. Koszty podróży pokrywane są zazwyczaj przez rodzime państwo funkcjonariusza.

Wszystkie koszty związane z obserwatorami wysłanymi do państwa członkowskiego będącego organizatorem imprezy ponosi państwo wysyłające. Państwo członkowskie będące organizatorem imprezy może w miarę możliwości zapewniać obserwatorom konieczne środki łączności i inne udogodnienia.

Państwo członkowskie będące organizatorem imprezy może zwrócić się do innych państw członkowskich o wsparcie polegające, o ile to możliwe, na tymczasowym zapewnieniu sprzętu lub innych zasobów, na podstawie umów dwu- lub wielostronnych.

III.3.6 Plan łączności

Odpowiedni przepływ informacji między organami policji a innymi służbami należy zapewnić dzięki szczegółowemu planowi łączności. Wszystkie zaangażowane strony w państwie członkowskim będącym organizatorem imprezy powinny opracować wspólną strategię, aby uniknąć powielania działań lub rozpowszechniania niepełnych informacji.

Aby zapobiec deficytowi umiejętności (np. językowych), w planie łączności należy ująć oficerów łącznikowych i innych pracowników.

Również inne siły (np. straż pożarna, służby ratownicze) powinny zostać objęte planem łączności.

(¹) Art. 2 wspólnego działania 97/339/WSiSW.

III.4 Strategia medialna

Aby zapewnić prawidłową i terminową obsługę medialną imprez międzynarodowych, należy przed imprezą, podczas niej i po jej zakończeniu stosować wcześniej określoną strategię kontaktów z mediami.

Powinno się zapewnić mediom jak największą swobodę w obsłudze imprezy, a zatem zagwarantować prawo do swobodnego wyrażania opinii, zgodnie z Europejską konwencją o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Strategia medialna powinna być ukierunkowana na otwartość i przejrzystość.

Zaleca się wyznaczenie jednego punktu kontaktowego odpowiedzialnego za kontakty z mediami, co zapewni skoordynowaną obsługę medialną. Z dużym wyprzedzeniem przed imprezą państwo członkowskie będące organizatorem imprezy powinno opracować ogólną strategię medialną, a w jej ramach m.in.:

- wyznaczyć dla mediów punkt kontaktowy, który będzie kierował ich przedstawicieli do odpowiednich rzeczników,
- określić zakres kompetencji poszczególnych rzeczników, oraz
- ustalić, jakie informacje o działaniach policji i krokach zaplanowanych na wypadek zakłócenia porządku publicznego należy przekazywać opinii publicznej.

III.5 Instruktaż, szkolenia i ćwiczenia

Rozwój europejskiego programu w zakresie instruktażu, szkoleń i ćwiczeń (ITE) opiera się na międzynarodowych ustaleniach strategicznych oraz wspólnie opracowywanych procedurach i metodach pracy. Uczestnictwo w działaniach z zakresu ITE może przygotować urzędników, zespoły, organizacje oraz państwa do imprez opisanych w niniejszym podręczniku (¹).

Duże imprezy opisane w niniejszym podręczniku mają charakter międzynarodowy i transgraniczny, i wymagają:

- wymiany informacji o danej imprezie między państwami członkowskimi: zaplecza informacyjnego;
- znajomości struktury policji w państwie członkowskim będącym organizatorem imprezy;
- zdobywania doświadczeń w obsłudze ważnych imprez i wymiany wniosków: organizacja seminariów, podczas których podsumowuje się zdobyte doświadczenia i analizuje konkretne przypadki.

Wyżej wymienione elementy mogą być wykorzystywane przy bieżącej aktualizacji i ulepszaniu niniejszego podręcznika.

W rozwoju działań z zakresu ITE, w ich projektowaniu i przeprowadzaniu ma swój udział Europejskie Kolegium Policyjne (CEPOL). Działania z zakresu ITE powinny zostać w miarę możliwości włączone do istniejących procedur i produktów CEPOL-u.

IV. OCENA

IV.1. Ocena imprezy

Państwo członkowskie będące organizatorem powinno rozpocząć ocenę podjętych podczas imprezy działań z zakresu bezpieczeństwa, a także innych odpowiednich aspektów. Do udziału w przeprowadzaniu oceny, która powinna opierać się na ustaleniach dokonanych przed imprezą, należy zachęcać wszystkich najważniejszych pracowników. W procesie oceny państwo członkowskie będące organizatorem może korzystać z ocen przeprowadzonych przez inne państwa członkowskie, ale należy to wcześniej uzgodnić.

Po zakończeniu imprezy państwo członkowskie będące organizatorem powinno jak najszybciej sporządzić sprawozdanie z oceny. W przypadku wystąpienia jakichkolwiek incydentów sprawozdanie z oceny powinno również zawierać sprawozdanie dotyczące danego incydentu.

Po zakończeniu imprezy należy zorganizować odprawę i przygotować ogólne sprawozdanie oceniające na temat istotnych aspektów bezpieczeństwa. W sprawozdaniu tym należy się odnieść szczególnie do zakłóceń porządku publicznego (lub ich braku), zagrożeń i incydentów terrorystycznych, przestępstw, uczestniczących grup, a także wniosków płynących ze zdobytych doświadczeń.

Wspomniane sprawozdanie lub wnioski powinny być podstawą procedur z zakresu ITE (zob. III.5). CEPOL powinien zapewnić, że do programu z zakresu ITE włączone zostaną doświadczenia zdobyte w wielu państwach. Poszczególne państwa członkowskie są odpowiedzialne za ich włączenie do programów na szczeblu krajowym. Sprawozdanie zostanie rozpowszechnione przez CEPOL w krajowych szkołach policyjnych.

Sprawozdanie powinno zostać przekazane, za pośrednictwem punktów kontaktowych do spraw danej imprezy, odpowiednim organom UE lub innym zaangażowanym albo zainteresowanym państwom lub organom, dzięki czemu zapewni się, że wnioski płynące ze zdobytych doświadczeń lub zalecenia zostaną udostępnione przyszłym organizatorom ważnych imprez międzynarodowych.

(¹) Odpowiedzialność za działania z zakresu ITE podczas dużych imprez spoczywa na państwach członkowskich, w których odbywa się impreza. Oznacza to, że same państwa członkowskie są odpowiedzialne za skuteczne przeprowadzenie działań z zakresu ITE, w związku z czym niniejszy podręcznik nie zawiera w tym względzie żadnych dalszych porad ani wskazówek.

IV.2. Ocena strategiczna

Aby zapewnić wymianę doświadczeń i najlepszych wzorców, właściwa grupa robocza Rady powinna w miarę potrzeb organizować spotkania ekspertów.

Uczestniczyć w nich powinni wyżsi oficerowie policji z doświadczeniem w utrzymywaniu porządku publicznego podczas ważnych imprez międzynarodowych. Wśród tematów takich spotkań powinno się znaleźć dalsze opracowywanie i dostosowywanie niniejszego podręcznika w świetle najnowszych doświadczeń z tego rodzaju imprez.

ZAŁĄCZNIK A

STANDARDOWY WNIOSEK O WYZNACZENIE ŁĄCZNIKOWYCH LUB OFICERÓW DO INNYCH RODZAJÓW WSPARCIA OPERACYJNEGO

1. Rodzaj potrzebnego wsparcia (oficer łącznikowy, funkcjonariusz prowadzący monitoring, mediator lub inna osoba)
 2. Impreza lub imprezy
 3. Okres
 4. Miejsce oddelegowania
 5. Opis zadań (maksymalnie szczegółowy)
 6. Znajomość języków (języków roboczych używanych podczas imprezy)
 7. Inne szczególne umiejętności (wiedza o konkretnych grupach, doświadczenie w mediacji itp.)
 8. Zadania do wykonania przed przyjazdem
 - łączność z państwem rodzimym
 - zgromadzenie określonych informacji
 - inne zadania
 9. Środki łączności (telefon komórkowy, Internet)
 10. Inne wymagane wyposażenie
 11. Odpowiedź należy przesłać do dnia:
-

ZAŁĄCZNIK B

ANALIZA RYZYKA DOTYCZĄCA EWENTUALNYCH DEMONSTRANTÓW I INNYCH GRUP

1. Nazwa grupy już znanej, która prawdopodobnie przeprowadzi demonstrację lub w inny sposób zakłóci przebieg imprezy
 2. Skład, liczba członków
 3. Znaki charakterystyczne (ubrania, logo, flagi, hasła lub inne cechy zewnętrzne)
 4. Charakterystyczna postawa grupy (stosowanie przemocy — czy grozi zakłóceniem porządku publicznego?)
 5. Metody demonstracji lub agitacji
 6. Hierarchia i organizacja grupy:
 - przywódcy;
 - sposoby komunikacji;
 - inne informacje o strukturze.
 7. Powiązania z innymi grupami (krajowymi lub międzynarodowymi)
 8. Członkowie, którzy wcześniej brali udział w podobnych incydentach:
 - rodzaj incydentu;
 - miejsce (państwo);
 - indywidualnie czy zbiorowo;
 - odnośne wyroki skazujące zgodnie z prawem krajowym.
 9. Zachowanie:
 - wobec służb i działań policji;
 - wobec ludności lokalnej;
 - użycie broni;
 - spożywanie alkoholu i zażywanie narkotyków;
 - noszenie masek;
 - model zachowania podczas różnych rodzajów imprez.
 10. Powiązania z mediami i postawa wobec nich (strategia medialna, rzecznik itp.)
 11. Strony internetowe, internetowe fora ogłoszeniowo-komunikacyjne itp.
 12. Trasa przejazdu
 13. Środek transportu
 14. Zakwaterowanie
 15. Długość pobytu
 16. Informacje od oficerów łącznikowych w państwach trzecich o ewentualnych demonstrantach lub działaczach z tych państw
 17. Inne informacje
 18. Źródła informacji oraz analiza dokładności i rzetelności dostarczonych informacji
-

ZAŁĄCZNIK C

STANDARDOWY FORMULARZ WYMIANY INFORMACJI O OSOBACH STANOWIĄCYCH ZAGROŻENIE TERRORYSTYCZNE ⁽¹⁾

Państwo udzielające informacji

Impreza

Data imprezy

Dane odnośnej osoby	Imię	
	Nazwisko	
	Data urodzenia	
	Obywatelstwo	
	Numer paszportu	
	Dane z rejestru karnego	
	Akty przemocy	
	Wykorzystywany środek transportu	
	Nazwa organizacji/źródła wsparcia	
	Rysopis: — Wzrost — Budowa ciała — Kolor oczu — Blizny	
	Uwagi	
	Inne	

ZDJĘCIE

Odciski palców

(1) Uwaga: informacje podane w tym formularzu są poufne. Zabronione jest ich przekazywanie stronom trzecim bez zezwolenia państwa udzielającego tych informacji. Należy przestrzegać właściwego sposobu postępowania.

ZAŁĄCZNIK D

STANDARDOWY FORMULARZ WYMIANY INFORMACJI O GRUPACH STANOWIĄCYCH ZAGROŻENIE TERRORYSTYCZNE ⁽¹⁾

Państwo udzielające informacji

Impreza

Data imprezy

Dane grupy	Nazwa grupy	
	Pochodzenie i cel grupy	
	Zarys wcześniejszej działalności	
	Sposób działania	
	Uwagi	

(1) Uwaga: informacje podane w tym formularzu są poufne. Zabronione jest ich przekazywanie stronom trzecim bez zezwolenia państwa ich udzielającego. Należy przestrzegać właściwego sposobu postępowania.

ZAŁĄCZNIK E

DOKUMENTY ŹRÓDŁOWE:

- Konwencja w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Policji (konwencja o Europolu) (Dz.U. L 316 z 27.11.1995, s. 2);
- Wspólne działanie 97/339/WSiSW z dnia 26 maja 1997 r. dotyczące współpracy w zakresie porządku publicznego i bezpieczeństwa (Dz.U. L 147 z 5.6.1997, s. 1);
- Protokół włączający dorobek Schengen w ramy Unii Europejskiej (Dz.U. C 340 z 10.11.1997, s. 93);
- Traktat z Nicei, Deklaracja w sprawie miejsca obrad Rady Europejskiej (Dz.U. C 80 z 10.3.2001, s. 85);
- Decyzja Rady 2001/264/WE z dnia 19 marca 2001 r. w sprawie przyjęcia przepisów Rady dotyczących bezpieczeństwa (Dz.U. L 101 z 11.4.2001, s.1);
- rezolucja Rady z 4 grudnia 2006 r. w sprawie zaktualizowanego podręcznika zaleceń w zakresie międzynarodowej współpracy policyjnej oraz w zakresie działań prewencyjnych i kontrolnych związanych z aktami przemocy i zakłóceniami porządku podczas międzynarodowych meczów piłki nożnej, które dotyczą co najmniej jednego państwa członkowskiego (Dz.U. C 322 z 29.12.2006, s.1);
- rozporządzenie (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s.1);
- Traktat między Królestwem Belgii, Królestwem Niderlandów i Wielkim Księstwem Luksemburga z dnia 8 czerwca 2004 r. dotyczący ponadgranicznej interwencji policji;
- Konwencja pomiędzy Królestwem Belgii, Republiką Federalną Niemiec, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów i Republiką Austrii, w sprawie intensywniejszej współpracy transgranicznej, szczególnie w walce z terroryzmem, przestępczością transgraniczną i nielegalną migracją (konwencja z Prüm) (dokument Rady nr 16383/06);
- Podręcznik zawierający wytyczne w zakresie zarządzania konfliktami (dokument Rady nr 7047/01);
- Konkluzje przyjęte przez Radę oraz przedstawicieli rządów państw członkowskich z dnia 13 lipca 2001 r. w sprawie bezpieczeństwa podczas posiedzeń Rady Europejskiej i podobnych imprez (dokument Rady nr 10916/01);
- Lista kontrolna dotycząca ewentualnych środków stosowanych podczas posiedzeń Rady Europejskiej i innych podobnych imprez (dokument Rady nr 11572/01);
- Informacje strategiczne dotyczące posiedzeń Rady Europejskiej i innych podobnych imprez — analiza ryzyka (dokument Rady nr 11694/01);
- Konkluzje podgrupy roboczej EUCPN JAI 82 z 27 listopada 2001 r. (dokument Rady nr 14917/01);
- Podręcznik ochrony imprez międzynarodowych, takich jak posiedzenia Rady Europejskiej, przeznaczony dla organów i służb policyjnych (dokument Rady nr 12637/02);
- Bezpieczeństwo podczas posiedzeń Rady Europejskiej i innych podobnych imprez — współpraca międzynarodowa podczas posiedzenia Rady Europejskiej w Laeken (dokument Rady nr 9029/02);
- Bezpieczeństwo posiedzeń Rady Europejskiej i innych podobnych imprez — podręcznik (dokument Rady nr 9069/02);
- Bezpieczeństwo posiedzeń Rady Europejskiej (dokument Rady 11836/02);
- Podręcznik współpracy państw członkowskich w celu uniknięcia aktów terrorystycznych podczas igrzysk olimpijskich i innych wydarzeń sportowych o zbliżonej randze (dokument Rady 5744/04);
- Strategia UE w dziedzinie walki z terroryzmem (dokument Rady nr 14469/05);
- Wsparcie państw członkowskich przez Europol — większe międzynarodowe imprezy sportowe (dossier Europolu nr 2570-50r1).

ZAAŁĄCZNIK F

STAŁE PUNKTY KONTAKTOWE DS. PORZĄDKU PUBLICZNEGO

(art. 3 lit. b) wspólnego działania 97/339/WSiSW)

Zmiany należy przysłać na adres pcwp@consilium.europa.eu

Państwo członkowskie	SŁUŻBA	ADRES	TELEFON	FAKS	ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ
BE	Federal Police PCN/DAO	Fritz Toussaint 47 B-1050 Brussels	(32-2) 642 63 80	(32-2) 646 49 40	dga-dao@skynet.be
	Ministry of the Interior, Crisis Centre	Hertogstraat 53 B-1000 Brussels	(32-2) 506 47 11	(32-2) 506 47 09	
BG	Directorate for International Operational Police Cooperation Ministry of the Interior		(359) 22 82 28 34	(359) 29 80 40 47	NCB@mvr.bg
CZ	Police Presidium of the Czech Republic International Police Co-operation Division	Strojnická 27 PO Box 62/MPS CZ-Praha 7	(420) 974 83 42 10	(420) 974 83 47 16	sirene@mvr.cz
DK	Danish National Police	Polititorvet 14 DK-1780 København V	(45) 33 14 88 88	(45) 33 32 27 71	NEC@politi.dk
DE	Bundeskriminalamt	Thaerstr. 11 D-65193 Wiesbaden	(49) 61 15 51 31 01	(49) 61 15 51 2141	@bka.bund.de
	Bundesministerium des Innern	Lagezentrum Alt-Moabit 101 D-10559 Berlin	(49) 301 86 81 10 77	(49) 301 86 81 2926	poststelle@bmi.bund.de
EE	Central Law Enforcement Police	Ädala 4E EE-10614 Tallinn	(372) 612 39 00	(372) 612 39 90	julgustuspolitsei@jp.pol.ee
EL	Ministry of Public Order International Police Cooperation Division	Kanellopoulou 4 GR-10177 Athens	(30) 210 69 77 56 23	(30) 21 06 92 40 06	registry@ipcd.gr
ES	Dirección general de la policía, Comisaría general de seguridad ciudadana, Centro nacional de coordinación	C/Francos Rodríguez 104 E-28039 Madrid	(34) 913 22 71 90	(34) 913 22 71 88	cgsc.cgeneral@policia.es
FR	Ministère de l'intérieur Direction Générale de la Police Nationale Cabinet «Ordre Public»	11 rue des Saussaies F-75008 Paris	(33) 140 07 22 84	(33) 140 07 64 99	

Państwo członkowskie	SŁUŻBA	ADRES	TELEFON	FAKS	ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ
IE	Office of Liaison and Protection Section, An Garda Sióchána	Dublin 8 Ireland	(353) 16 66 28 42	(353) 16 66 17 33	gdalp@iol.ie
IT	Ministero dell'interno Dipartimento della Pubblica Sicurezza Ufficio Ordine Pubbico	Piazza del Viminale 1 I-00184 Roma	(39) 06 46 52 13 09 (39) 06 46 52 13 15	(39) 06 46 53 61 17	cnims@interno.it
CY	Ministry of Justice and Public Order Police Headquarters — European Union and International Police Cooperation Directorate — Operations Office of the Cyprus Police Head- quarters	CY-Nicosia, 1478	(357) 22 80 89 98 (24h) 357) 22 80 80 80 (24h) (357) 22 80 80 78 (357) 99 21 94 55	(357) 22 30 51 15 (357) 22 80 86 05 (24h) (357) 22 80 85 94	euipcd@police.gov.cy operations.office@police.gov.cy
LV	Operative Control Bureau of Public Security Department Central Public Order Police Department State Police	Brīvības iela 61 LV-1010 Riga	(371) 707 54 30 (371) 707 53 10	(371) 727 63 80	armands.virsis@vp.gov.lv vpdd@vp.gov.lv
LT	Lithuanian Criminal Police Bureau International Liaison Office	Liepyno 7 LT-08105 Vilnius	(370-5) 271 99 00	(370-5) 271 99 24	office@ilnb.lt
LU	Direction Générale de la Police Grand-Ducale Direction des Opérations Centre d'Intervention National	L-2957 Luxembourg	(352) 49 97 23 46	(352) 49 97 23 98	cin@police.etat.lu
HU	International Law Enforcement Cooperation Centre National Police	Teve utca 4-6 H-1139 Budapest	(36-1) 443 55 57	(36-1) 443 58 15	intercom@orfk.police.hu
MT	Malta Police Force Police General Headquarters	M-Floriana	(356) 21 22 40 01 (356) 21 25 21 11	(356) 21 23 54 67 (356) 21 24 77 94	cmru.police@gov.mt
NL	Ministry of the Interior and Kingdom Relations, National Crisis Centre	PO Box 20011 2500 EA The Hague The Netherlands	(31) 704 26 50 00 (31) 704 26 51 51	(31) 703 61 44 64	ncc@crisis.minbzk.nl (24h) (NL/EN)

Państwo członkowskie	SŁUŻBA	ADRES	TELEFON	FAKS	ADRES POCZTY ELEKTRONICZNEJ
AT	Federal Ministry of the Interior Directorate General for Public Safety Operations and Crisis Coordination Centre	Minoritenplatz 9 A-1014 Wien	(43) 15 31 2 6 32 00 (43) 15 31 2 6 37 70 (24h)	(43) 15 31 2 6 31 20 (24h) (43) 15 31 26 10 86 12 (e-fax, 24h)	ekc@bmi.gv.at (24h)
PL	General Headquarters of Police Crises Management and Anti Terrorism Bureau contact point concerning counter-terrorism Division on Combating Terrorist Acts Central Bureau of Investigation National Police Headquarters	ul. Puławska 148/150 PL-02-624 Warszawa	(48-22) 601 36 40 (48-66) 763 13 25 (48-22) 601 32 75	(48-22) 601 32 37 (48-22) 601 42 93	ncbwarsaw@policja.gov.pl counterterror@policja.gov.pl
PT	Ministério da Administração Interna Gabinete Coordenador de Segurança	Av. D. Carlos I- 7º P-1249-104 Lisboa	(351) 213 23 64 09	(351) 213 23 64 25	gsc@sg.mai.gov.pt
RO	International Police Cooperation Centre (IPCC) Operational Anti-Terrorist Coordination Centre (Romanian Information Service)	Calea 13 Septembrie 1-5 RO-Bucharest Bulevardul Libertatii 14-16 RO-Bucharest	(40) 213 16 07 32 (40) 214 02 35 98	(40) 213 12 36 00 (40) 213 45 10 66	ccpi@mai.gov.ro ipct@dcti.ro
SI	International Police Cooperation Sector in Criminal Police Directorate	Štefanova 2 SLO-1000 Ljubljana	(386) 14 72 47 80	(386) 12 51 75 16	interpol.ljubljana@policija.si
SK	Prezídium Policajného zboru Úrad medzinárodnej policajnej spolupráce	Pribinova 2 SK-812 72 Bratislava	(421) 961 05 64 50	(421) 961 05 64 59	spocumps@minv.sk
FI	Helsinki Police Department Operational Command Centre	Pasilanraitio 13 FI-00240 Helsinki	(358-9) 189 40 02	(358-9) 189 28 21	johtokeskus@helsinki.poliisi.fi
SE	National Criminal Police, International Police Cooperation Division (IPO)	POB 12256 S-10226 Stockholm	(46) 84 01 37 00	(46) 86 51 42 03	ipo.rkp@polisen.se
UK	Home Office Public Order Unit Serious Organised Crime Agency International Crime	2 Marsham Street London SW1P 4DF POB 8000 London SE 11 5EN United Kingdom	(44) 20 70 35 35 09 (44) 20 70 35 18 10 (44) 20 73 28 81 15	 (44) 20 73 28 81 12	Christian.Papaleontiou@homeoffice. gsi.gov.uk David.Bohannan@homeoffice.gsi. gov.uk london@soca.x.gsi.gov.uk